

**ПАУЛА ЛАЙТ
СЛОВОТО
(ДОЛУ ЦЕНЗУРАТА!)**

chitanka.info

В началото на времето и пространството, преди материалната вселена да разцъфне като цвете, преди от хаоса и мрака да се зароди светлината и хармонията на битието, господар на всичко било мълчанието. В „Битие“ /1:1/ е речено: „В началото бе Словото“... Думите са извор на живот, на творчество, на съзидателна сила. Те са божествени. Чрез тях блика светлината на божествената истина. Като техен антипод, мълчанието е свързано с мрака, студа, смъртта.

Праведното слово е велика сила. То кърми сърцата и умовете. То зарежда пулсиращата душа на живота. Всеки творец, всеки, чието оръжие са думите, следва стъпките на нашия Създател. Обмяната на мисли, идеи, знания и вдъхновение чрез писаното и неписано слово ни превръща в хора, в мислещи създания. Когато в средновековните ръкописи става дума за животните, се използва изречение „безсловесни твари“. Словото е израз на нашата човечност, на това, че от цялото творение на живота ние сме венецът, съществата, най-близо до Бог.

Нека проникнем зад символите и образите, по-близо до сърцевината на Библейските истини.

В Райската градина, Адам и Ева не познават срама от голотата, труда, болката, зачатие и раждането. Те са невинни, защото са невежи. Нима смятате, че Бог случайно е поставил дървото с ябълката на познанието на видно място? Дали първите човешки деца биха забелязали един-единствен плод сред изобилието, ако Създателят не беше пожелал това? Забраната е тест за еволюционното израстване на човека. Животните са покорни, а мислещите същества — любознателни, самостоятелни, дръзки. Когато пожелал да вкуси от забранения плод, човекът успешно издържал теста. Така в инертната животинска материя пламнала искрата на Божественото и творческо начало. Не гневен Бог прогонил първите хора от Рая, а натъжен, но горд Баща им дал благословията си да творят и, ако могат, да станат богоподобни. А преди създанието да стане прекрасно, винаги има студ, мрак, труд и болка. Така се ражда новото начало и се постига правото да бъдеш свободен. Подобно на своя Създател, Адам и Ева, изпратени да сътворят свой собствен Рай, са черпили вдъхновение от Словото, от размяната на мисли, облечени в думи, от песента. И Божественото начало у човека би ни възвисявало все повече и повече, ако не беше случилото се при градежа на кулата във Вавилон.

Библията не бива да се възприема буквално, като наивна детска приказка. Тя е код, зад който се крият дълбоки и значителни духовни истини.

Нима наистина възприемате сериозно представата, че хората някога запретнали ръкави и решили, с камъни и зидария, да издигнат кула до самото небе? Ето такова буквално възприемане на библейския текст дава основание на плиткоумните атеисти да твърдят, че Свещената книга е суеверна детинска глупост.

Всъщност, Вавилонската кула символизира възвисяването и развитието на човешкия дух, неговото издигане до Божествената мъдрост и светлина. Кое е правело възможно човекът да разпери криле в светъл и дързък полет? Словото! Обмяната на мисли, знания и откровения. Духовното разбирателство на човеците и осъзнаването им, че са едно общо, задружно, любящо семейство.

Кулата на духа рухва, когато рухва това разбиране. Говоренето на различни езици означава не едни да говорят български, други — турски, трети — английски, а четвърти — руски. Не, това е символ на загубата на силата на Словото. Сред хората свиват гнезда лицемерието, страха, фалшивите думи, лъжата, бягството от сърдечното откровение и възвишеният човешки дух рухва в развалини.

Свободното, хармонично и честно човешко общуване е сила, сила, която може да ни издигне до самите небеса.

Тази магическа, неповторима, велика сила на думите е намерила израз и в тайнствата на учението Кабала. Гебура, един от Божествените аспекти (сефирот) е израз на активната справедливост и строгостта. Това е ферментът, който ни тласка да унищожаваме злото, да рушим онова, което пречи на обновлението и светлината. Гебура зове да изпепелим старите, прогнили дървета, за да могат да израстнат младите фиданки; да разчистим развалините, за да съградим новото. Кабала говори за най-могъщото мистично оръжие и го зове „мечът на Гебура“. Мечът на Гебура, всъщност, е справедливото слово.

Мистичната и свещена чаша на Граал не е материален съд, изкован от скъпоценни метали, в който са излели от Христовата кръв, както твърди легендата. Тя е символ на Словото на Сина Божи, на притчите за братство, любов и светлина, с които Той е вдъхновявал рибари, митари и блудници преди повече от 2000 години. Словото е квитесценцията на Божественото начало у Него.

Словото! Без този израз на сияйната божественост и на събудилата се човечност ние бързо бихме деградирали и западнали до животинско тъпоумие и поквара. Общуването чрез думи, свещеният и волен обмен на истини, писани и изречени, е другата дума за цивилизация.

Затова, още от зората на времето, егоцентриците и тираните, ония, които желаят Светлината да угасне, за да не осветява тъмните им дела и словото да замлъкне, за да не разобличава злото, което творят, мразят и преследват свободната човешка реч.

В Древния Изток, когато вземали роби, отрязвали едновременно гениталиите и езиците им. Така желязели да унищожат онова, което ги прави мъже и онова, което ги превръща в човеци.

Светата Инквизиция изгаряла на клада истините, облечени в думи, защото Църквата предпочитала да си има работа със стадо, а не с мислещи човешки същества.

Векове и векове властници и диктаторски режими заключвали в килии, пронизвали, разстрелвали и смазвали словото, защото са се плашили от правдата. На крилете на изразените с думи истини идвала свободата, а свободните същества не могат да търпят нито лъжата, нито насилието.

Неслучайно в Хартата за правата на човека и в Конституциите на всички цивилизовани държави свободата на словото заема толкова значимо място.

Нека за миг влезем в тунела на времето и се върнем в недалечното свое минало. Живяхме при един странен и перверзен обществен строй, за който някои старци все още въздишат, сякаш е бил изгубеният Рай. Носталгията по социализма напомня силно носталгията на порастнали и разумни човешки същества по детството.

Бяхме голи, но не съзнавахме това. Третираха ни точно като деца — да бъдем нахранени, с каквото господарите решат, да бъдем събрани в едно хомогенно, кротко и послушно овче стадо.

Такъв живот напомня мрака на утробата — безмълвен, пасивен и, затова, много удобен. Не познавахме истинската болка, но и радостта от истинското творчество. Не се налагаше да вземаме решения, да се борим, да се лутаме. Гледахме с тъпо учудване как други, които се мислеха за богове, се тъпчеха до насита със забранения плод. Нас учеха, че този плод е загнил, отровен и горчив.

Кротките и пасивни хора послушно скандираха: „Долу ябълката!“, а такива като мен често сънуваха, че вкусват от нея и копнееха за нея.

В оня стерилен, безпросветен и безмислен псевдотрай, където вървахме под строй и не познавахме срама, словото бе дезинфекцирано, подкастрирано, цензурирано и потъпкано. Помните ли идиотските лозунги и готовите, безмислени фрази, скандирани като мантри? А член 106 от Наказателния кодекс, който туряше пранги на езиките ни? Аз няма да ги забравя! И няма да въздишам по безмълвното и апатично животинско щастие, защото искам да бъда човек и творец. Колкото и да боли!

Днес, озовали се в големия, ветровит свят на относителната свобода, често се усещаме смазани, осакатени, неадекватни. Просто не сме научени да бъдем самостоятелни, инициативни, свободни. А и детронирани червени богове набързо се гушнаха в нечестив акт със Златния телец и се трансформираха в глутница на нехуманния вълчи капитализъм. Оказа се, че словото може да бъде убивано не само с куршуми, заключвано не само с решетки и окови. То може да бъде скопено и укротено и с камшика на бедността и глада.

Хората, говорещи нелицеприятни истини, се оказват неудобни, а оттам, много бързо стават безработни и гладни.

Поетите зъзнат и ядат чер хляб, а чалга простацината се перчи с цици от силикон, златни ланци и чер хайвер.

Неотдавна, млада жена ми сподели, че я изгонили от работа, защото, според шефа си, прекалено често четяла Кодекса на труда.

Нужно е стадо, не човеци. Просветените — в ъгъла! Бавно и упорито, управляващата с нови методи стара върхушка си отгледва бъдещите роби. Високи такси за образование... Луди ли сте да си харчите парите за „глупости“?! Дайте ги за ракия, сланина и концерт на Ивана. Купонясвай, народе! Хич да не ти пука! Трябваш им точно такъв — неграмотен, заблуден, щракащ с пръсти под звуците на поредния чалга химн. Нужна ти била духовна храна? Капризи! Какъв ти е проблемът? Гледай ТВ! Българските книги били облагани с ДДС... За какво са ти книги? Щрак копчето и, без всякакъв зор ще си гледаш кефа. „Дързост и красота“, „Господарката на Троя“, „Перла“ — сапунени наслади! Ако пък се правите на много отворени, ако твърдите, че имате мозъци, гледайте шото на Слави Трифонов, Азис,

Милен Цветков. Те ще ви кажат всичко, което ви се полага да знаете и ще мислят вместо вас! На властниците хич не им трябва мислещи овце! Такива хибриди трудно ще се доят! Ако пък сте чак такива супер интелектуалци, четете „Труд“, „24 часа“, „Стандарт“. Фактите ще бъдат сведени до половин колона. Коментарите и, не дай Боже, анализите са забранени. Там журналистите трябва да отчитат събития, не да мислят и чувстват.

Но искрата на Духа е странно нещо. Гасят я, тъпчат я, препокават я, заплюват я, крият я в недрата на помийните ями, а тя току припламне неочаквано с неземна красота. И изведнъж българинът отказва да мисли, че Левски е просто футболен отбор, а иска да си спомни Апостола. Исква вместо „Перла“ да гледа нови български филми. Исква инициативи като „Голямото четене“. Исква да знае и помни, че някога е знаел. Че е дал на света Паисий, Яворов, Лилиев, Дебелянов, Радичков, Фотев. Исква, вместо кълките на Азис да гледа театър, а в православните храмове да чуе истински красиви проповеди. Да-а-а! Духът може да изпадне в кома, да потъне в дрямка, да боледува много дълго, ама трудно умира. Хич и не се мъчете да го изтриете и да го заличите. Човек трудно се трансформира в животно.

Отварям форумите и чета послания на млади хора, които са избрали тъгата и гнева пред затъпяването. Избрали са болката пред мълчанието. И нищо и никой не може да загаси тяхната светлина. Нито киселината, обезобразяваща лицето на истината, нито юмруци, нито микрофоните на ДАНС, нито заплахите, нито дори подигравките или предлаганите бали пари, нито упойката на видиотяващите захаросани заблуди.

Мечът на Гебура е жив. Рано или късно, ще отсеке главите на ламята! Рано или късно, войните на Светлината ще поемат на свещен поход за спасение на Духа!

Помнете, Словото живее...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.